

KEIN KERNKRAFTWERK IN ZWENTENDORF! -

Žádná Jaderná elektrárna v
Zwentendorfu!

Friedrich Witzany (str. 62-65)

Památník pro Alfreda Tisseranda

Vstal a ujal se slova takovou silou, že okamžitě nastal klid. Jeho slova připadala rozvážná, pro každého srozumitelná a přesvědčivá.

Zdůvodnil svůj výstup z oficiální rady ochrany přírody. Ještě více fascinoval jeho hluboký hlas.

Mluvil bez námahy, ale člověk měl dojem, že jeho charakteristická hlava s markantním nosem, velkýma ušima a bílými vlasy skrývá obrovský rezonanční objem.

Tehdy zemský hejtman Heinrich Gleißner už povolil jednomu provozovateli malých vodních elektráren odběr vody, respektive vypouštění, a tím zničení soutěskové a průrvové trasy Waldeistu v Mühlviertelu.

Od té doby, přibližně od roku 1968, mi byly spolek na ochranu přírody a jeho předseda v Rakousku, linecký lékař Dr. Alfred Tisserand, pojmem.

KEIN KERNKRAFTWERK IN ZWENTENDORF! -

Ne želimo nuklearnu elektranu u
Zwentendorfu!

Friedrich Witzany (str. 62-65)

Spomenik za Alfreda Tisseranda

Ustao je i govorio s takvom snagom da je odmah zavladała tišina. Njegove su se riječi svima činile razboritim, razumljivim i uvjerljivim.

Naveo je razloge svog odlaska iz službenog vijeća za zaštitu prirode. Njegov duboki glas bio je još fascinantniji.

Govorio je bez napora, ali čovjek je imao dojam da njegova karakteristična glava s istaknutim nosom, velikim ušima i bijelom kosom skriva golem rezonantni obujam.

Pokrajinski guverner Heinrich Gleißner tada je već ovlastio operatera male hidroelektrane da ispusti vodu i tako uništi klanac Waldeist i jarugu u Mühlviertelu.

Tada su mi, oko 1968. godine, udruga za zaštitu prirode i njezin predsjednik u Austriji, liječnik iz Linza dr. Alfred Tisserand, postali pojmem.

Když kdysi slyšel jednu z mých přednášek o tvorbě krajiny, přizval mne, který se intenzivně zabýval městskou ekologií a architekturou, vřele ke spolupráci ve spolku.

Ale netrvalo to dlouho, koncem roku 1973 nám tu plány na druhou rakouskou atomovou elektrárnu u ústí Ennsu vnutily jiné těžišť práce.

Dr. Tisserand je bezesporu nestorem protiatomového hnutí v Horním Rakousku, ale také příběh Zwentendorfu je s ním úzce a v mnoha směrech spojen. Protože se stal mým duchovním otcem životního prostředí a směl jsem ho mít za svého přítele, patří se, aby v pozdějším nekrologu stála v popředí lidská stránka tohoto pozoruhodného průkopníka životního prostředí a myslitele.

Filolog Dr. Georg Jungwirth píše o Dr. Tisserandovi, který ještě několik let před svou smrtí ordinoval jako praktický lékař v Linci v ulici Mozartstraße 19 v domově pro seniory:

„Ve své práci si vzal čas na každého pacienta, vyslechl ho a snažil se mu porozumět, takže se každý mohl jako člověk cítit důležitý a nikdo si nemohl myslet, že byl rychle a s úsporou času vyřízen jako pouhý případ.

Kada je poslušao jedno od mojih predavanja o krajobraznom dizajnu u

kojem sam se intenzivno bavio urbanu ekologijom i arhitekturom, srdačno me je pozvao da se pridružim udruzi.

Krajem 1973. su nam planovi za drugu austrijsku nuklearnu elektranu na ušću rijeke Enns nametnuli drugačiji fokus rada.

Dr. Tisserand je nesumnjivo bio vođa antinuklearnog pokreta u Gornjoj Austriji, ali priča o Zwentendorfu također je, na mnogo načina povezana s njim. Budući da je postao moj duhovni otac u području enviromentalistike i budući da sam imao sreću da mi je prijatelj, u njegovoj osmrtnici sam u prvom redu pisao o ljudskosti ovog izvanrednog ekološkog pionira i mislioca.

Filolog dr. Georg Jungwirth píše o dr. Tisserandu, koji je još nekoliko godina prije smrti bio liječnik opće prakse u Linzu u Mozartstraße 19 u domu za starije i nemoćne:

„U svom radu odvajao je vrijeme za svakog pacijenta, slušao i pokušavao razumjeti, a kako bi se svaki od njih osjećao uvažavanim a ne kao još samo jedan pacijent u nizu.

Poučoval každého pacijenta o jeho chorobě a terapii, vždy podle vzdělání a schopnosti pochopit.

Jeho lékařský základní názor byl, že neplatí jen to, že je potřeba nemocný, poškozený život jak jen možno znova uzdravit, nýbrž ještě mnohem více, zachovat život zdravý, že tedy prevence je důležitější než terapie.

Zabýval se tím, jak klima a poměry bydlení působí na vznik a průběh nemocí. Tak se stal městským hygienikem, od něhož se zájemci o stejnou problematiku učili.

Přemýšlel, jaké následky budou mít nová výstavba města a průmysl na zdraví obyvatelstva. Podle jeho názoru byly krása města a udržení jeho historické podstaty důležité pro duševní zdraví jeho obyvatel.

Své názory a poznatky uplatňoval na veřejnosti, na úřadech a u osob všech postavení.

Jako lékař myslel obsáhle biologicky. Úcta k životu nebyla pro něj žádnou módní frází, nýbrž základem jeho života, myšlení a práce.

Miloval také krásu přírody, byl amatérským malířem krajiny, více se ale umění nevěnoval a sílu čerpal z péče o zahradu.

Svakog je pacijenta educirao o njegovoj bolesti i terapiji, uvijek u skladu s razinom obrazovanja i sposobnostima razumijevanja pojedinog pacijenta.

Njegovo medicinsko djelovanje nije bilo usmjereno samo na obnovljanje bolesnog, oštećenog života, već i na očuvatnje zdravlja. Tvrdio je, da je prevencija važnija od terapije.

Proučavao je kako klima i životni uvjeti utječu na pojavu i tijek bolesti. Postao je gradski higijeničar, onaj od kojeg su kolege učili.

Bavio se pitanjem kakve će posljedice izgradnja grada i industrije imati na zdravlje stanovništva. Po njegovom mišljenju, ljepota grada i očuvanje njegovog povijesnog značaja su od vrlo velikog značaja za mentalno zdravlje njegovih stanovnika.

Svoje stavove i znanja je dao na raspolaganje javnosti, vlasti i ljudima svih položaja.

Kao liječnik, razmišljao je biološki široko. Poštovanje prema životu nije bila za njega pomodarstvo, već osnova njegova života, razmišljanja i rada.

Uživao je u ljepoti prirode, bio je amaterski pejzažni slikar i iako se umjetnosti nije previše posvećivao. Snagu je crpio iz brige o svom vrtu.

Uctíval díla přírody a chtěl ji pokud možno dlouho uchránit před tím, aby ji člověk zničil.“

Když byl oznámen projekt atomové elektrárny v St. Pantaleonu, vystoupil Tisserand bez ohledu na ztráty a osobní reputaci proti. Jiní se v 61 letech uchylují k odpočinku, on se vyzbrojoval pro diskuse.

Jako neústupný myslitel měl díky svým na publikum působícím akcím v Linci již určitou pověst, zvláště u politiků ve městě a na vesnici, kteří ve stylu machrů a všeznalců holdovali nezřízené ideologii růstu.

Tisserand oslovoval všechny své pacienty ohledně atomové elektrárny, také lidi na ulici, sbíral podpisy a shromažďoval kolem sebe stejně smýšlející. Bylo mu lhostejné, že na něj jeho etablovaní kolegové křivě pohlíželi a že mu teprve nápadně pozdě stavovské zastupitelstvo propůjčilo profesní titul **zdravotní rada**.

Pacienti snášeli ještě delší čekací doby v jeho přeplněné ordinaci a z vizit se vracel domů až po půlnoci.

Potom studoval literaturu o štěpení jádra a občanském odporu.

„Jsem stále ve službě, pracuji ve dne v noci a budu tak činit do konce svého života.“ Sršel nápady na akce, **Poštovao je djela prirode i želio ih što dulje sačuvati od ljudskog uništavanja.”**

Kada je najavljen projekt nuklearne elektrane u St. Pantaleonu, Tisserand se tome usprotivio, bez obzira na gubitak osobnog ugleda. Ljudi sa 61 godinom života odlaze u mirovinu, on se naoružavao za debate.

Zahvaljujući javnim istupima u Linzu pratio ga je imidž beskompromisnog mislioca, posebno među općinskim i gradskim političarima koji su, kao klaunovi sveznalice, pogodovali nereguliranoj ideologiji rasta.

Tisserand je o nuklearnoj elektrani pričao kako svojim pacijentima tako i ljudima na ulici, prikupljao potpise i oko sebe okupljao istomišljenike. Nije ga pogađala činjenica da ga etablirani kolege gledaju s visoka i da mu je medicinsko vijeće primjetno kasno dodijelilo stručnu titulu.

Pacijenti su u njegovoj prepunoj ordinaciji morali čekati još dulje, a on se s vizite vraćao kući i poslije ponoći.

Proučavao je i literaturu o nuklearnoj fisiji i civilnom otporu.

„Još uvijek sam na dužnosti, radim i danju i noću, i tako ću raditi do kraja života.“ Bio je prepun ideja za događaje,

strategie, dopisy, letáky. Zdálo se, že ztratil smysl pro denní a noční dobu.

Měl málo pochopení proto, když se spolupracovníci v hnutí hlásili s nároky na čas pro rodinu nebo odpočinek. 23. prosince 1976 mi kolem půlnoci diktoval při brainstormingu pro jeden leták, přičemž se tak silně projevoval jeho patos a jeho nevraživost vůči „horní vrstvě“:

„Horní vrstva, která je neschopná nebo nemá vůli poznat skutečnost, a proto neprovádí nutné korektury kurzu, vede sebe a obyvatelstvo do těžkých krizí.

Za kratší nebo delší čas vyvolá nebezpečí, že bude těmi, kdo mění systém, rozdrčena...

Bohužel osud sotva oddělí ty viníky a nevinné. Dnešní horní vrstva je tak zaslepena, že ty, kteří změny kurzu požadují právem, háže do jednoho pytle s rozbíječi systému.

Oboje stejně zesměšňuje, diskriminuje, háže jim klacky pod nohy, a tím ohrožuje jejich ekonomickou a sociální existenci, ano, kriminalizuje je.

Budoucí, nevyhnutelnou krizi industriální společnosti nelze vyřešit tvrdou represí myslících lidí, sotva ji oddálit, ale jistě neblaze přiostrit.

Účty budou muset platit všichni. strategie, pisma, letke. Činilo se da je izgubio svaki osjećaj za vrijeme, dan i

noć.

Nije baš imao razumjevanja za kolege iz pokreta koji su tražili vrijeme za obitelj ili odmor. Dok mi je 23. prosinca 1976., oko ponoći, pri brainstormingu diktirao letak, snažno su se osjetili njegov patos i neprijateljstvo prema "višoj klasi":

„Viša klasa, koja nije u stanju ili ne želi prepoznati stvarnost ne poduzima potrebne korekcije kursa, vodi sebe i građanstvo u ozbiljne krize.

Prije ili kasnije dovest će se u opasnost da budu zdrobljeni od onih koji mijenjaju sustav...

Nažalost, istu će sudbinu dijeliti i krivci i nevini. Današnja viša klasa je toliko zaslijepljena da one koji s pravom zahtijevaju promjenu kursa svrstava u isti koš s rušiteljima sustava.

Ismijava i jedne i druge podjednako, diskriminira ih, baca im štapove pod noge i time ugrožava njihovu ekonomsku i društvenu egzistenciju. Da, kriminalizira ih.

Buduća, neizbježna kriza industrijskog društva ne može se riješiti oštrom represijom nad ljudima koji misle; teško se može odgoditi, ali se svakako može pogoršati.

Račune će morati platiti svi.

Jestli ti poslední, kteří jsou v nevýhodě,

neudeří vzhůru?

Budou ti nahoře dosaženi, nebo už jsou vrtulníky připraveny ke startu, aby vyzvedly establishment v pravý čas z oblasti katastrofy?

Ale kosmická loď Země nemá žádný nouzový východ pro hospodářské a ekonomické katastrofy.

Až obyvatelstvo jednou už nebude moci viníky předvést před ohrádku ctihodného tribunálu, příroda je s jistotou strhne do víru záhuby.“

Ne vždy byly Štědré večery v těchto letech v mé rodině harmonické.

A když ke mně domů zavolal Alfred Tisserand v nejnevhodnějších chvílích a moje žena zvedla telefon, potom měl dobrý důvod být co nejservilnější a tichý a chtěl něco dobrého udělat tím, že při nejbližší příležitosti zanesl odnož nějaké rostliny ze své bohaté přírodní zahrady.

A byli ovšem i takoví lidé, kteří mínili: „Ale pane doktore, tady se proti tomu nedá nic dělat. Vždyť si stejně dělají, co chtějí.

Na což on uměl nevrle a ostře odpovědět: „No jo, potom si můžete rovnou objednat hrob č. 4758 (jen aby

Što ako se ne aktiviraju ovi posljednji,

u nepovoljnom položaju?

Hoće li se doći do onih na vrhu ili su helikopteri spremni poletjeti kako bi na vrijeme pokupili establishment iz područja katastrofe?

Ali svemirski brod Zemlja nema izlaz u slučaju ekonomskih i finansijskih katastrofa.

Kad stanovništvo više ne bude moglo dovesti krivce pred časni sud, priroda će ih sigurno uvući u vrtlog uništenja.”

Badnje večeri u mojoj obitelji tijekom tih godina nisu uvijek bile skladne.

Znao me je Alfred Tisserand nazvati kući u najnezgodnijem trenutku a kada se moja žena javila na telefon, imao je dobar razlog da bude što servilniji i tiši, te je u prvoj prilici želio učiniti nešto dobro donoseći reznicu biljke iz svog bogatog prirodnog vrta.

Naravno, bilo je i onih koji su mislili: „Ali, doktore, ionako ne možete ništa učiniti po tom pitanju. Ionako rade što god žele.“

Na što je znao mrzovoljno i oštro odgovoriti: "Pa, onda možete odmah rezervirati grob broj 4758 (nasumično

jmenoval nějaké číslo) na hřbitově sv.

Barbary.“

Byl nepohodlný a chtěl takový také být. A ačkoliv vyvolával špatné svědomí a podněcoval k zamyšlení, často si sám uzavřel přístup k důležitým lidem a kruhům.

Jako laskavý lékař se mohl pohybovat ve všech společenských vrstvách, přičemž mu ti spodní byli sympatičtější.

Ve svých širokých kalhotách, v rychlé chůzi s vytočenými chodidly a bílými vlasy a se staromódním lékařským kufříkem v ruce byl zjevem v obrazu města Linec.

„Nemáš tušení, o kolik víc starostí mají bohatí se svými penězi a jak je mají investovat, než prostí lidé, kteří nevědí, jak mají vyjít do konce měsíce.“

Bezdomovce ošetřoval zdarma, a když se potuloval v lineckých rozbořených domech – jedna z jeho oblíbených činností –, pak ho bezdomovci a pijáci vína srdečně zdravili.

Na několik takových toulek si dobře vzpomínám, kdy mi Alfred ukazoval stavební hříchy města a bezdomovci vedle toho chrápali v trámech. Bylo to trochu příšerné.

Bio je neugodan i želio je biti takav. I premda je u nama izazivao grižnju savjesti i tjerao nas na razmišljanje, često si je time zatvarao vrata kod relevantnih krugova i pojedinih ljudi.

Kao ljubazni liječnik, mogao se kretati u svim društvenim slojevima, a niži slojevi su mu bili simpatičniji.

U širokim hlačama, brzog hoda s nogama okrenutim prema van, sijede kose i staromodnog medicinskog kovčega u ruci, bio je prizor za pamćenje u gradu Linzu.

„Nemate pojma koliko se bogati više boje za svoj novac i kako ga uložiti, nego obični ljudi koji ne znaju kako spojiti kraj s krajem.“

Besplatno je liječio beskučnike, a kad je lutao oronulim kućama Linza – što mu je bila jedna od omiljenih aktivnosti – beskučnici i vinopije srdačno su ga pozdravljali.

Dobro se sjećam nekoliko takvih lutanja, kad mi je Alfred pokazao građevinske grijehe grada, a beskučnici su hrkali među stupovima pored njega. Bilo je pomalo jezivo.

izabran broj) na groblju sv. Barbare.”

V hostincích kolem St. Pantaleonu mluvil po nocích s bagristy a stavaři jako se sobě rovnými.

Mladým intelektuálům z Komunistického svazu vysvětloval, že radioaktivita ze socialistickýatomových elektráren je stejně škodlivá jako z kapitalistických.

A německé nacionalisty se pokoušel přesvědčit, že náskok německé atomové technologie pohasíná i vzhledem k ohrožení německých genů radioaktivitou.

Vysokým politikům sotva co sděloval. Věděl, že nebudou rozumět jeho názorům a záměrům.

O turbulentních akcích, při nichž museli zástupci vlády nebo politici opustit pódium, protože zanikali v koncertu pískotu odpůrců atomu, mínil slastně, že je to jediná řeč, které je rozumět.

Když ho publikum po vyprázdněném pódiu 28. října 1976 v lineckém Brucknerově domě schválilo jako předsedu dalšího průběhu akce, provokoval státní moc:

„Zde stojím já. Čekám na to, že budu zatčen“, křičel bez pomoci mikrofonu.

Tato provokace mu ovšem nevyšla.

Policisté v helmách a vyzbrojení štíty a obušky se v suterénu nepohnuli.

U krčmama oko Svetog Panteleona noći je provodio u ravnopravnom razgovoru s bageristima i građevinarima.

Mladim intelektualcima iz Saveza komunista objašnjavao je da je radioaktivnost iz socijalističkih nuklearnih elektrana jednako štetna kao i iz kapitalističkih. Pokušavao je uvjeriti njemačke nacionaliste da prednost njemačke nuklearne tehnologije blijedi, ukazujući na prijetnju radioaktivnosti njemačkim genima.

Visoko rangiranim političarima se gotovo nije niti obraćao. Znao je da neće razumjeti njegove stavove i namjere.

Volio je govoriti o turbulentnim događajima u kojima su vladini predstavnici ili političari morali napustiti pozornicu jer ih je nadglasavao koncert zvižduka protivnika atomske bombe i naglašavao je da je to jedini jezik koji političari mogu razumjeti.

Kada ga je publika nakon takve prazne pozornice 28. listopada 1976. u Brucknerovoj kući u Linzu izabrala za predsjedavajućeg u daljnjem tijeku događaja, on provocirao je državnu vlast: "Evo me. Čekam da me uhitite", vikao je bez mikrofona.

Međutim, ova provokacija nije uspjela. Policajci s kacigama na glavama, naoružani štitovima i palicama, nisu se niti pomaknuli.

Cítíl se, jako kdyby stál zády u zdi a pozoroval to, co etablovaní a „ekonomika“ občanům a přírodě

způsobují jako nevyhlášenou válku, říkával často.

Pro něj to byl válečný stav. Boj trvá věčně. Že tehdy bylo Německo baader-meinhofovými lidmi udržováno v napětí, kvitoval souhlasným mžiknutím oka, tedy chtěl říci, že si tato vládnoucí vrstva nic jiného nezasloužila.

Navzdory svým strhujícím bojovým tónům často pro sebe litoval, že je nerozhodný a zbabělý a v rozhodujícím momentu selhává.

Uměl se také přiznat ke svým slabostem. Proč nemá jednou také velký duch kapitulovat před vlastní odvahou? Tento bojovný a nepohodlný lékař měl také vlídné, opatrné a humorné stránky. Miloval svou zahradu, ačkoliv ji označoval jako „velkého tyrana“.

Vánočního kapra držel celé dny ve vaně, aby mu potom zase znova věnoval svobodu v rybníku.

Po sezeních v příjemném kruhu – také to bylo – nebo při společných jízdách

Často je přičao da se tada sjećao kao da stoji pritisnut uza zid, promatrajući kako establišment i "gospodarstvo" objavljuju

rat i građanima i prirodi. Za njega je to bilo ratno stanje. Borba traje vječno. S odobravajućim migom priznao je da su Baader-Meinhofovi ljudi u to vrijeme Njemačku držali u neizvjesnosti, što je značilo da ova vladajuća klasa nije zaslužila ništa drugo.

Unatoč svom žestokom borbenom tonu, često je bio samokritičan, na svoj kukavičluk i neodlučnost u ključnim trenutcima.

Znao je i priznati svoje slabosti. Zašto se tako veliki duh ne bi barem jednom predao vlastitoj hrabrosti?

Ovaj borbeni, često neugodni liječnik imao je i svoju ljubaznu, pažljivu i duhovitu stranu.

Obožavao je svoj vrt, iako ga je nazivao "velikim tiraninom".

Božićnog šarana držao je u kadi danima, samo da bi mu potom ponovno mogao podariti slobodu u ribnjaku.

U krugu prijatelja ili pri putovanjima na sastanke ili demonstracije pripovijedao je fascinantno i uvijek uz dozu sarkazma.

na demonstrace nebo jednaní byl fascinujícím vypravěčem a sarkastou.

Jeho vyprávění byla plná životní moudrosti a skrytého humoru.

Ještě dnes lituji, že jsem si nic nezaznamenal.

Malířství bylo koníčkem jeho mladých let, lidové umění ho zcela nadchlo a kvůli svým fundovaným kunsthistorickým znalostem oceňoval každou stavební substanci.

Všude na našich cestách znal skryté klenoty. Jedno, zda to bylo v Salcburku, Vídni, Bregenzu nebo v Basileji, otevřel cíleně nějaké zádumčivé dveře a my stáli v jakémisi nádherném renesančním dvoře, gotickém sklepení nebo zakleté zahradě.

A když jsme byli osloveni jako nevítaní hosté, sepnul ruce, přičemž se dotýkaly konečky prstů, a devótním gestem a několika slovy, která prozradila kompetenci, zájem a smysl pro estetiku, vždy dosáhl, že jsme se směli podívat.

Tímto způsobem přesvědčil také jednoho bratra benediktina u Sv. Petra v Salcburku, který nás proti všem předpisům pustil do uzavřeného prostoru křížové cesty.

Nezapomenutelnou mi zůstane také společná návštěva v muzeu folkloristiky v Innsbrucku.

Njegove su priče bile pune životne mudrosti i skrivenog humora.

Još danas žalim što barem nešto od toga nisam zapisao.

Slikanje mu je bilo hobi iz mladosti, narodna umjetnost ga je potpuno fascinirala i zbog dubinskog poznavanja povijesti umjetnosti cijenio je svaku gradivnu tvar.

Znao je za skrivene dragulje posvuda na našim putovanjima. Bilo da smo bili u Salzburgu, Beču, Bregenzu ili Baselu, namjerno bi otvorio neka tajanstvena vrata i mi bismo se našli u nekom prekrasnom renesansnom dvorištu, gotičkoj tavnici ili ukletom vrtu. A kad bi nam se obratili kao neželjenim gostima, sklopio bi ruke, vrhovi prstiju bi mu se dodirnuli i pobožno bi nas s nekoliko riječi koje su odavale kompetentnost, interes i smisao za estetiku, uspio uvesti unutra da razgledamo.

Na taj je način uvjerio i jednog benediktinca u crkvi sv. Petra u Salzburgu, koji nas je protivno svim propisima, pustio u zatvoreni prostor Križnog puta. Zajednički posjet Muzeju folkloru u Innsbrucku također će mi ostati u neizbrisivom sjećanju.

Člověk, kultura a příroda pro něj byly jednotou ukovanou k nezlomné osudové pospolitosti.

Po lidovém hlasování o Zwentendorfu se dr. Tisserand z protiatomového hnutí, kterému se po dobu 5 let věnoval dnem i nocí, opět stáhl.

Jak samozřejmě přenechal veslo u spolku ochrany přírody a organizací protiatomového hnutí mladé generaci.

Ovšem u ekologických ohnisek a při demonstracích byl stále k vidění a k nalezení.

V Hainburgu si ještě myslel, že demokracii musí zachránit. Jako 72-letý spal ve slámě.

„Lidé, kteří předbíhají svůj čas, na něj musí čekat na nepohodlných lůžkách“, stálo na jednom mostním pilíři. Referendum Konrada Lorenze a fázi zakládání Zelených ještě doprovázel.

U Černobylu a Wackersdorfu bylo jeho vnímání již trochu zakalené. Jako lékař věděl o své nemoci. „Mně nemůže nikdo pomoci“, diagnostikoval.

Naposledy jsem ho doprovázel v červnu 1988 do Vídně na oslavu narozenin Univ.-Prof. Dr. Alexandra Tollmanna. Tvrdošijný muž silné vůle se stal opět dítětem.

Za njega su čovjek, kultura i priroda bili jedno, neraskidivo povezani zajedničkom sudbinom.

Nakon referenduma o Zwentendorfu, dr. Tisserand se povukao iz antinuklearnog pokreta, kojemu se 5 godina posvećivao danonoćno.

Kao što je prirodno, prepustio je kormilo udruge za zaštitu prirode i organizaciju antinuklearnog pokreta mlađoj generaciji. Ali i dalje ga se moglo vidjeti na ekološkim prosvjedima i demonstracijama.

U Hainburgu je još uvijek mislio da mora spasiti demokraciju. Sa svoje 72 godine spavao je na slami.

Na jednome od stupova mosta pisalo je: "Ljudi koji su ispred svog vremena na njega moraju čekati na neudobnim krevetima". I dalje je aktivno sudjelovao u referendumu o Konradu Lorenzu i osnivačkoj fazi Zelenih.

Do Černobila i Wackersdorfa, njegova percepcija je već bila pomalo zamagljena. Kao liječnik, znao je za svoju bolest. „Nitko mi ne može pomoći“, dijagnosticirao je.

Posljednji put sam ga pratio u lipnju 1988. u Beč na proslavu rođendana sveučilišnog prof. dr. Alexandra Tollmanna. Tvrdoglav čovjek snažne volje je ponovno postao dijete.

Dr. Alfred Tisserand zemřel v době slunovratu dne 21. června 1989. Byla to pro nás velká ztráta. Ještě v době jeho

života zdůrazňoval často vrchní úředník kultury v Linci, Univ.-Prof. Dr. Wilhelm Rausch: „Linečtí musí být Tisserandovi vděční a postavit mu pomník.“ Myslím, že politici města Linec jsou dnes od toho právě tak vzdáleni jako tehdy.

prof. dr. Wilhelm Rausch, često je naglašavao: „Građani Linza bi trebali biti zahvalni Tisserandu, podići mu spomenik.“ Ali mislim da su vladajući grada Linza danas jednako daleko od takvog stava, isto kao što su bili i tada.

Dr. Alfred Tisserand umro je na solsticij 21. lipnja 1989. Bio je to veliki gubitak za nas. Čak i za njegova života, glavni kulturni službenik u Linzu, sveučilišni

